

Arrest

nr. 162 765 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X
 6. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 mei 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE FURSTENBERG, die loco advocaat C. PRUDHON verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 17 augustus 2011 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 mei 2015 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 augustus 2011 ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 18 juni 2015 aan verzoekende partijen ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[Z.S.] [...]

[Z.A.] [...]

[Z.S.] [...]

[Z.S.] [...]

[Z.M.] [...]

[Z.S.] [...]

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 07.10.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor [Z.S.] werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 26.05.2015 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verwerende partij werpt in een eerste exceptie op dat de vierde, vijfde en zesde verzoekende partij minderjarig zijn en het beroep dat door hen werd ingesteld derhalve onontvankelijk is.

3.1.2. De Raad dient te duiden dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om *in persona* een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid,

van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202 434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid, van het BW), hetzij door zijn voogd (artikel 390 e.v. van het BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Uit het administratief dossier blijkt dat de vierde verzoekende partij is geboren op 7 juni 1999, dat vijfde verzoekende partij is geboren op 3 december 2000 en dat zesde verzoekende partij is geboren op 13 december 2005. Deze partijen zijn dus minderjarig en beschikken niet over de vereiste bekwaamheid om zelf een annulatieberoep in te stellen bij de Raad.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het door de vierde, vijfde en zesde verzoekende partij werd ingesteld (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

De eerste exceptie is gegrond.

3.2.1. In een tweede exceptie voert verwerende partij aan dat de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zij stelt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet haar slechts toelaat een verblijfsmachtiging toe te staan aan een in België verblijvende vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en benadrukt dat wat betreft de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij nooit enig gezondheidsprobleem werd aangegeven dat op hen persoonlijk betrekking heeft. Zij betoogt dat de gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing er niet toe kan leiden dat de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk worden toegelaten en deze vernietiging aan deze partijen derhalve geen persoonlijk voordeel kan opleveren.

3.2.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat een verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Ter terechtzitting toont de raadsvrouw van de verzoekende partijen niet aan dat het standpunt van verwerende partij dat op basis van een aanvraag om machtiging tot verblijf enkel aan een vreemdeling die een ernstig medisch probleem heeft een verblijfsmachtiging kan worden toegekend en niet aan de verwanten van deze persoon die zelf geen eigen gezondheidsproblematiek aanvoerden incorrect is. Zij toont ook niet aan dat ondanks voorgaande vaststelling de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij toch een rechtstreeks en persoonlijk belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De tweede exceptie is gegrond.

3.3. Verwerende partij betwist ook de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om deze exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep dat werd ingesteld door de eerste verzoekende partij

4.1. Eerste verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

"[...]

Uit het verslag dd 26/05/2015 van de arts[-]adviseur blijkt dat de aandoeni[n]g waaraan verzoekster lijdt kan beschouwd worden als een aandoening die een re[ë]l risico voor haar leven of fysieke inte[...]grit[eij]t kan inhouden indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Dat uit het advies van de adviserende arts ook blijkt dat de medische en p[s]ychiatrische begeleiding in Macedonië niet vergelijkbaar is met de behandeling die verzoekster in België ondergaat.

Doch stelt de arts-adviseur dat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Macedonië. Minstens schendt het verslag van de arts[-]adviseur manifest het zorgvuldigheidsbeginsel.

De ziekte van verzoekster eist een permanente opvolging en vraagt een zeer specifieke behandeling dewelke niet in het land van herkomst ter beschikking staan.

Dat verzoekster, die aan een levensgevaarlijke aandoening lijdt manifest haar behandeling zal moeten aanpassen, zonder zekerheid over de efficiëntie van de nieuwe medicatie.

Dat de consequenties van een niet aangepaste behandeling dramatisch voor verz[oe]kster zouden zijn. Tevens beschikt verzoekster niet over de nodige financiële middelen om zulk een behandeling in haar land van herkomst te volgen.

Ter staving van haar kritieke gezondheid[toestand heeft zij zeer precie[z]e medische attesten neergelegd. (zie admin[ij]stratief dossier).

Dat de attesten van de behandelende artsen zeer duidelijk zijn;

Dat in geval verzoekster er toe gedwongen wordt terug naar haar land van herkomst te vertrekken, dit een schending van art 3 van het EVRM zou zijn, daar zij haar behandelingen niet zou kunnen voortzetten, wat haar leven in gevaar zou kunnen brengen, zoals het uit de neergele[g]de attesten blijkt. Dat de tegenpartij tevens niet betwist dat het kwaliteitsniveau in Macedoni[ë] niet vergelijkbaar is met dat in Belgi[ë] bestaat.

Dat de tegenpartij manifest niet ernstig heeft onderzocht of verzoekster in geval van terugkeer over de nodige behandeling zal kunnen beschikken.

Dat "Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 174.11 van 3 februari 1976). Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht (Cass. éjanuari 1973, R.W. 1972-1973, 1279)."

(A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDELANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 53)

Minstens kan de motivatie van de bestreden beslissing niet worden geschraagd door het administratief dossier zodat de motivatieplicht alsook art. 9ter Vw wordt geschonden."

4.2.1. De door eerste verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

In casu wordt niet betwist dat de gezondheidsproblemen die bij eerste verzoekende partij werden vastgesteld haar niet verhinderen om te reizen en dat een eventuele terugreis naar haar land van herkomst op zich geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Eerste verzoekende partij houdt evenwel voor dat zij in Macedonië niet medisch kan worden opgevolgd en dat zij er niet de nodige gezondheidszorgen kan krijgen of dat zij hiertoe in ieder geval niet de vereiste financiële middelen heeft en hierdoor in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen. Zij stelt evenzeer dat haar leven en haar fysieke integriteit in haar land van herkomst, ingevolge het ontbreken van de nodige medische zorgen, in het gedrang komen. Zij weerlegt met haar betoog echter de, met verscheidene overtuigingsstukken onderbouwde, vaststellingen van de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer niet dat de medicijnen die zij nodig heeft ook in Macedonië beschikbaar zijn, dat in dat land de nodige (gespecialiseerde) artsen aanwezig zijn om in een verdere opvolging van haar gezondheidsproblemen te voorzien en dat de vereiste medische infrastructuur eveneens in dat land aanwezig is. Er blijkt ook geenszins waarop zij zich baseert om te stellen dat zij “haar behandeling zal moeten aanpassen”. De ambtenaar-geneesheer heeft namelijk uitvoerig toegelicht dat de medicijnen die hij als noodzakelijk weerhoudt ook in Macedonië kunnen worden

verkregen of dat er in dat land equivalenten voor de in België voorgeschreven medicijnen bestaan. Aangezien dezelfde of gelijkwaardige medicijnen in Macedonië kunnen worden verkregen kan ook niet worden ingezien waarom eerste verzoekende partij zou dienen te twifelen aan de efficiëntie van deze medicatie. In zoverre het haar bedoeling is de werking van bepaalde geneesmiddelen die de ambtenaar-geneesheer als equivalent aan de medicijnen die zij in België gebruikt in vraag te stellen, moet worden opgemerkt dat het aan de ambtenaar-geneesheer toekomt te beoordelen welke medicatie geschikt is om een bepaalde aandoening te behandelen en dat zij geen gegevens aanbrengt die toelaten te besluiten dat bepaalde door de ambtenaar-geneesheer aangeduide medicijnen – waarvan hij daarenboven vaststelde dat ze dezelfde werking hebben als de medicijnen die haar in België worden voorgeschreven – niet efficiënt zouden zijn.

Wat betreft de financiële toegankelijkheid van de nodige medische voorzieningen heeft de ambtenaar-geneesheer geduid dat er in Macedonië een mogelijkheid bestaat om beroep te doen op een ziekteverzekering, dat patiënten in regel slechts een deel van de medische kosten dienen te betalen en dat sociaaleconomisch zwakkere burgers er zelfs volledig van worden vrijgesteld om een eigen bijdrage in de kosten te leveren. Hij heeft daarnaast ook toegelicht dat eerste verzoekende partij aanspraak kan maken op een uitkering en dat mag worden verwacht dat eerste verzoekende partij, indien vereist, ook een beroep kan doen op familieleden, vrienden en kennissen om haar tijdelijk bij te staan. Eerste verzoekende partij ontkent of weerlegt dit niet en toont bijgevolg niet aan dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk oordeelde dat de vereiste medische zorgen voor haar in Macedonië voldoende toegankelijk zijn. De stelling van de betrokken arts vindt daarenboven steun in de stukken van het administratief dossier.

Daar door de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer werd aangetoond dat de medische voorzieningen die eerste verzoekende partij nodig heeft in Macedonië beschikbaar en toegankelijk zijn kan eerste verzoekende partij niet worden gevolgd in haar standpunt dat dient te worden aangenomen dat zij niet in de mogelijkheid zal zijn haar gezondheidstoestand door artsen in Macedonië verder passend te laten opvolgen en behandelen.

Het gegeven dat het niveau van de gezondheidszorg in Macedonië niet vergelijkbaar is met dat in België laat de Raad voorts niet toe te concluderen dat de ambtenaar-geneesheer op incorrecte gronden zou hebben geoordeeld dat eerste verzoekende partij, gezien de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in Macedonië, geen reëel risico loopt om in dat land bij gebrek aan een adequate behandeling voor haar gezondheidsproblemen in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet ook niet dat verwerende partij of de door haar aangestelde controlearts dient te verifiëren of de medische behandelingen die in een bepaald land kunnen worden verstrekt van een niveau zijn dat vergelijkbaar is met dat in België. Voormelde wetbepaling legt slechts de verplichting op aan deze controlearts om na te gaan of een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst van de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden vraagt en eerste verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer niet aan deze verplichting is tegemoetgekomen.

De uiteenzetting van eerste verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij of de door haar aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Waar eerste verzoekende partij nog verwijst naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM bij een gedwongen verwijdering dient er allereerst op te worden gewezen dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Daarnaast moet nog worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./

Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verwerende partij artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat eerste verzoekende partij ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing op basis van het advies van een controlearts tot stand is gekomen en dat deze arts rekening hield met alle dienstige medische attesten die werden overgemaakt, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Eerste verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het werd ingediend door tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK